

Posluchačstvo ztráci trpělivost. Náboženství patří do chrámu: Džáhlijfané i pouťníci jsou tady za zábavou. Umličte toho chlapa! Vyhodte ho ven! - Ale Abú Šimbel promluvil znova. „Jestliže tvůj Bůh k tobě opravdu hovoří,“ řekl, „pak to musí slyšet celý svět.“ A v tu chvíli se ve velkém stannu rozhostilo naprosté ticho.

„*Hvězda*,“ volá Muhamák a píšeť honem zapisují.

„Ve jménu Boha milosrdného, slitovného.

„Při hvězdě padající!

Váš druh nebloudí, ani nebyl sveden,

ani nehovoří z vlastního popudu svého.

Je to vniknutí pouze, jež mu bylo vniknuto,

jemuž naučil jej silný mocí,

silou vládnoucí; a vzpřímené se tvčil,

zatímco na nejvyšším obzoru byl.

Potom se přiblížil a došlo se spustil,

až na vzdálenost dvou hlků či ještě blíže byl,

a vnikl svému služebníkoví, to, co mu vnikl.

A srdce jeho mu v tom, co viděl, nelhalo.

Chcete snad pochybnost vyslovit o tom, co zřel?

A věru jej viděl již u příležitosti sestoupení jiného,

poblíže lotosového stromu u okraje nejzazšho,

u něhož je zahrada příbytku věčného.

A když přikrylo lotosový strom to, co jej přikrylo,

oko se neodvrátilo ani nebloudilo,

a věru spatřil on největší ze znamení Pána svého.“

A tu bez jakékoliv známky váhání nebo pochyb přednáší další dva verše:

„Uvažovali jste o Al-Lát a Al-'Uzze

a Manát, té třetí, jiné?“

Po prvním verši Hind povstala: džáhlijfský Velikáš již stál zcela vzpřímeně. A Muhamák, oči tiše zavřeny, přednáší:

„To jsou vznešené labutě,

v jejichž přímělu lze věru doufat.“

Uvnitř stannu se rozpoutal a burácí nadšený hřmot - pochvalně vykřikly volání slávy, hurá, oddaná vyznání v čest bohyně Al-Lát.

A již se užaslému shromáždění dostává dvojnásob úžasného pohledu na Velikáše Karíma Abú Šimbelu, an si tiskne palce na lalčičky ušní mávaje prsty obou rukou a hlasem hlasitým

vyslovuje: „*Alláhu akbar*“ Potom padl na kolena a přitiskl rozvážně čelo k zemi. Manželka Hind okamžitě následovala jeho příkladu.

Během této události zůstal nosič vody Chálíd u odhrnutého čpu stanové plachty. Zírá v hrůze, jak všichni shromáždění, jak ten početný dav ve stannu, tak i záplava mužů a žen venku, všichni poklekají, řada vedle řady, tento pohyb se šíří od Velikáše a Hind, jako kdyby to byly oblázky házené do jezera; až veškeré shromáždění mimo stan i v něm klečelo zadky vzhůru před zavřenými očima Proroka, jež uznal ochranné bohyně města. Posel boží sám zůstal stát, jako by se nechtěl připojit k shromáždění v jeho projevech pobožnosti. Nosič vody se rozplakal, prochal do prázdného srdce písečného města. Jak běžel, jeho slzy, jako by obsahovaly nějakou silně žravou kyselinu, vypalovaly v zemi dílky.

Muhamák setrval bez hnutí. Na řásách jeho stále zavřených očí se neobjevila sebemenší slzička.

Té noci podnikatelova zdrcujícího triumfu ve stannu nevěřících se událo několik vražd a první dáma Džáhlijfe bude čekat celé roky, než se strašlivě pomstí.

Prorokův strýc Hamza kráčel domů sám, hlavu skloněnou a šedou v úsvitu toho melancholického vítězství, když tu zaslechl řev, vzhledl a spatřil obrovského šarlatového lva chystajícího se na něj skočit z vysokého městského opevnění. Zná toto zvíře, tu bajku. *Duhový lesk jeho šarlatové kůže se mísí s mihotavým jassem pouštních písků. Nozdrami mu funí hrůza osamělých míst země. Chrlí mor, a kdyby se do pouště odvážily celé armády, všechny by je do posledního muže sežral.* Modrým posledním zásvitem večera vykřikl na zvíře, ač neozbrojen, hotov přijmout svou smrt.

„Jen skoč, mantikoro, ty parchante. Kdyzí jsem rdouslval velké kočky hojnýma rukama.“ Když jsem byl mladší, když jsem byl mlád.

Za mím se ozval smích a vzdálená ozvěna smíchu, jak se zdálo, od hradeb. Rozhlédl se; mantikora z hradeb zmizela. Je obklíčen